

Pablo Iglesias: “Que es quedin la bandera roja i ens deixin en pau. Jo vull guanyar”

Pablo Iglesias (Madrid, 1978), secretari general de Podem, inicia avui l'etapa catalana del que ha anomenat la Ruta del Canvi. Va arrencar a Cadis i fa la segona aturada a Barcelona: dues ciutats amb alcaldes amb el suport de Podem, José María González 'Kichi' i Ada Colau. El líder de Podem rep 'Público' i CRÍTIC al seu despatx a la seu del partit a Madrid. El local crida l'atenció per l'absència total de decoració i de símbols. Ni un logotip, ni un pòster. “És un espai per treballar-hi, on es comença molt d'hora i s'acaba molt tard”, reivindica Iglesias. L'entrevista, que es publica simultàniament en català i en castellà, vol aprofundir més en les idees polítiques que en qüestions urgents.

Sergi Picazo i Marià de Delàs

Què és la Ruta del Canvi? Per a què serveix?

És l'inici de la cursa cap a les eleccions espanyoles. Entenem que no ho podem fer sols. Podem és un instrument que ha nascut per presentar-se a les eleccions espanyoles, però que ha de trobar-se amb actors de la societat civil i ha de seguir treballant en un tipus de relació amb la gent molt especial. Hem de ser capaços d'entendre que hem de ser un instrument, de molta gent, i jo he de ser no només el candidat d'un partit, sinó el candidat de molta gent. També respon a un moment de maduresa i creixement del partit. El millor que podem fer nosaltres és obrir les portes. Hem après molt, després d'un any en què hem rebut molts cops de colze. Per exemple, amb la relació amb els mitjans de comunicació.

Per què ho dius?

Sempre poso l'exemple dels partits de l'NBA: quan ets un 'rookie', et donen cops de colze a la cara i l'àrbitre no els veu. Nosaltres hem patit molts d'aquests cops i, a més, hem estat massa novells, hem fet coses malament i hem comès errors. La Ruta del Canvi planteja una relació amb la gent i amb els mitjans diferent, que presumeixi del que som per dins. M'han fet pensar molt les imatges de les eleccions autonòmiques i municipals, la pinta que té la nostra gent en els parlaments i en els ajuntaments. Em sembla que és una imatge potentíssima.

“Estic a favor d'una candidatura de confluència a Catalunya, però no ha de ser una coalició de partits d'esquerres, perquè amb això no es guanya”

Abans de les eleccions espanyoles hi haurà probablement eleccions catalanes, convocades com a “plebiscitàries” per al 27 de setembre, davant la prohibició de fer una consulta.

És encara en l'aire la fórmula amb la qual Podem concorrerà als comicis. Com veu Pablo Iglesias el procés de negociació o de converses per formar un 'Ara Catalunya' o un 'Catalunya en Comú' amb ICV, EUiA, Procés Constituent...?

“El veig bé”, diu, però rebutja de ple el plantejament de qualsevol candidatura en forma de coalició de partits. Ho fa amb especial obstinació, amb èmfasi creixent. “Barcelona en comú no va triomfar perquè allà hi fossin EUiA, ICV i altres partits polítics. Va triomfar perquè hi era Ada Colau i perquè era una referència d'una cosa nova. Tenia molt a veure amb aquell Podem de les eleccions europees. Aquesta és la clau de l'èxit de Barcelona en Comú o d'Ara Madrid. No té a veure amb els partits que hi ha dins. Per exemple, a Ara Madrid no hi era Esquerra Unida, que presentava una candidatura per fora. Serem partidaris del que es munti a Catalunya, tot i que per a nosaltres el nostre logotip i el nostre nom és important. Entenc que Podem a Catalunya té molt d'espai, però sí que veiem positiu establir un diàleg per no ser una coalició de partits d'esquerres, perquè no és que tingui jo cap problema ideològic amb això. Em sembla genial, però amb això no es guanya.”

“Hi ha una part de l'esquerra que s'avergonyeix del seu país. Considera que la gent és idiota, que mira televisió porqueria”

Què opines sobre la idea de presentar-se com un front d'esquerres?

Hi ha un cert fetitxisme en l'esquerra. Molta gent em diu: el que tu estàs plantejant és d'esquerres. Sí, ja ho sé. Sí, tot el que nosaltres diem a l'esquerra l'encanta. Però, per canviar aquest país, no n'hi ha prou que a l'esquerra l'encanti. No n'hi ha prou que hi hagi una identificació simbòlica amb la paraula esquerra i els símbols de l'esquerra. Cal una majoria social que s'identifiqui amb el teu discurs i amb les teves propostes, i en aquesta majoria social hi haurà sectors que diguin: el de l'esquerra no forma part de la meva identificació. Ho hem demostrat aquest any: amb propostes amb les quals l'esquerra se sentia molt a gust, però amb un discurs diferent i amb unes formes diferents, es podia guanyar, es podia desafiar el poder. Això implica fer les coses al contrari de com les feia l'esquerra.

Un escriptor molt conegut, que és un home d'esquerres, deia fa poc en un article: a Espanya la gent no vol un canvi, sinó un recanvi. La gent vol Ciutadans. Podem es fotrà una hòstia. En realitat, el que deia implícitament és que els espanyols prefereixen Ciutadans abans que Podem. Això ho deia abans de les eleccions autonòmiques i municipals. I al mateix temps aquest escriptor deia: “I jo seguiré votant Esquerra Unida”. Això és molt revelador del que són alguns. Menyspreen el país.

A què et refereixes?

Hi ha una part de l'esquerra que s'avergonyeix del seu país i del seu poble. Considera que la gent és idiota, que mira televisió porqueria i que no sé què... però que ells sí que són molt cultes. Els encanta reconèixer-se en aquesta mena de cultura de la derrota. El típic esquerranós trist, avorrit, amargat. La lucidesa del pessimisme! No es pot canviar res; aquí la gent és imbècil i votarà Ciutadans. Aquesta gent prefereix quedar-se el seu 5% de vots, la seva bandera roja i el seu no sé què. Em sembla superrespectable, però a mi deixeu-me en pau. Nosaltres no volem fer això. Volem guanyar. Deixeu d'estar tan preocupats amb el que nosaltres fem i amb el que nosaltres proposem. Seguiu vivint en el vostre pessimisme existencial. Però no t'acostis a mi! Perquè sou precisament vosaltres els responsables que en aquest país no canviï res. Sou uns malastrucs. No vull que malastrucs polítics, que en 25 anys han estat incapaços de fer res, no vull que dirigents polítics d'Esquerra Unida, i jo vaig treballar per a ells, que són incapaços de llegir la situació política del país, s'apropin a nosaltres. Seguiu en la vostra organització. Presenteu-vos a les eleccions, però

deixeu-nos en pau. Heu estat incapaços en moltíssims anys d'entendre el que estava passant, de fer-ne una lectura coherent. Quedeu-vos en el vostre lloc. Podeu cantar "La Internacional", lluir les vostres estrelles roges. Jo no em ficaré mai amb això. Fins i tot reconec que a mi això també m'emociona i m'agrada, però no vull fer política amb això. Deixeu-nos viure!

"Crec que Teresa Forcades no seria una bona candidata d'una confluència en la qual participi Podem a Catalunya"

Però, tornant sobre Catalunya i la candidatura de confluència a la qual doni suport Podem, el candidat de la confluència hauria de ser Albano Dante Fachin o pot ser una altra persona?

Això ho decidirà la nostra gent a Catalunya. Jo et puc dir que a mi l'Albano m'encanta i que Teresa Forcades em sembla que no seria una bona candidata. Però aquesta és només la meva opinió, i crec que és bo que en això jo no m'hi fiqui. Jo haig de dir als catalans quin candidat ha de ser? Crec que ells triaran molt millor.

"Tant Herrera com Nuet són llops vells de la política. Crec que ells reconeixerien que en un moment com aquest el paper que tindran no pot ser gaire protagonista"

Hi ha algun problema que hi hagi candidats d'èpoques anteriors d'ICV o d'EUiA com Joan Herrera i Joan Josep Nuet?

Tenen una enorme experiència i poden aportar moltes coses. Jo els conec, i tots dos són molt intel·ligents i valuosos. És fonamental comptar amb quadres amb experiència. Això no es pot menystenir. A Barcelona en Comú, estic convençut que la gent d'Iniciativa, precisament per la seva experiència, hi té molt a aportar. Quan selecciono els equips que treballen amb mi, m'agrada treballar amb gent que té experiència política. Però és veritat i crec que ells ho reconeixerien, perquè tant Herrera com Nuet són llops vells de la política, que segurament, en un moment com aquest, el paper que ells podrien tenir no podria ser gaire protagonista, de cara a constituir la imatge de la candidatura. Si dius... Pablo Iglesias veta que siguin en una llista? Ni de bon tros. Jo comptaria amb gent així políticament. Però també hauran de demostrar on són exactament. Si Nuet treballa per a la direcció d'IU, no hi ha acord possible. Això ho han d'entendre. Si EUiA és la federació catalana d'IU i actua com a federació i basant-se en el projecte polític de Garzón, no hi ha acord possible amb nosaltres. Però sí hi ha possibilitats d'acord en tant que força política catalana, a través d'Iniciativa.

Però precisament ICV i EUiA van saber veure a Barcelona que calia posar Ada Colau dalt de tot, no?

Parlo amb Nuet des de fa anys. Si la direcció d'IU hagués tingut gent com Nuet, seria tota una altra història. És una persona intel·ligent i que entén les coses. Precisament per això estic convençut que no es proposaria a si mateix per encapçalar res, que assumiria per a si mateix un paper d'acompanyament. No vull dir que no hagi de ser a la llista, però la imatge d'això ha de ser diferent.

"És viable una declaració unilateral d'independència? No. Ni David Fernández ni Quim Arrufat es creuen això"

Vas dir que el procés constituent és l'única alternativa al règim del 78. Procés o processos constituents? El procés català és subordinat a l'espanyol o és punta de llança com els agrada dir als de Barcelona en Comú?

És igual. La noció és la de processos constituents.

En plural?

Sí. El problema no és el que un pensi, sinó el que es pot fer políticament. Si algú em diu... És viable una declaració d'independència unilateral de Catalunya? No. Ni David Fernández ni Quim Arrufat es creuen això. Per cert, on votarien aquesta DUI? A Catalunya o als Països Catalans? Perquè si voten als Països Catalans...

Plantegem la hipòtesi que ets president del Govern espanyol i un Parlament català aprova una declaració unilateral d'independència. Què respondries?

Els diria que no és jurídicament viable. No perquè a mi em sembli malament, sinó perquè la Constitució que van negociar els nacionalistes catalans amb els espanyols fa més de 30 anys no ho permet. Però llavors hi afegiria: el que cal fer és un procés constituent. A escala estatal? Doncs és clar que a escala estatal. I després els proposaria, per què no fem un referèndum a tots els Països Catalans alhora? I em diran: no, home, no. Sóc partidari del dret a decidir, però crec que només és articulable en el marc d'un procés constituent en l'àmbit de tot l'Estat, on es plantegi la qüestió territorial. Ho diu algú que no vol que Catalunya se separi d'Espanya, però que entén que els catalans tenen dret a decidir. L'altre camí no és viable, i no depèn de la voluntat d'un president del Govern. Si em pregunten: tu ens concediries la independència si fossis president del Govern? Hi ha una legalitat en aquest Estat, com existiria una legalitat en un eventual Estat català.

Aquest procés constituent seria com reformar la Constitució?

No. Una reforma de la Constitució no és un procés constituent. Un procés constituent implica una àmplia discussió en l'àmbit social que pot concloure en la redacció d'una nova Constitució. En aquest marc, en aquest procés, jo crec que la qüestió territorial s'ha de plantejar amb totes les opcions al damunt de la taula. Una altra cosa és que em diguis que als de Convergència els agradaria fer-ho d'una altra manera.

[Gerardo Pisarello, un dels ideòlegs de Barcelona en Comú](#), explicava en una ocasió que una derrota del procés sobiranista a Catalunya ho seria també per als moviments de tot l'Estat. Hi estàs d'acord?

No ho sé. No sé a què es refereix exactament.

“El procés sobiranista català ha obert un espai de discussió política positiu, i crec que és bo que a Espanya es conegui l'opinió de Catalunya”

Entenc que vol dir que, si el poble català no pot exercir el seu dret a decidir, això és dolent per a la democràcia espanyola.

Jo crec que és bo que es pugui votar sobre totes les coses. Crec, a més, que el procés sobiranista català ha obert un espai de discussió política positiu, que ha obert la discussió a altres temes, i crec que és bo que a Espanya es conegui l'opinió de Catalunya. Crec també, per introduir un element nou en l'equació, que, si nosaltres guanyem les eleccions espanyoles, la major part dels catalans no se'n

voldrien anar.

Tu creus que, si guanya Podem, el procés sobiranista acabaria? Que la gent se n'aniria a casa seva, retiraria les estelades dels balcons...

Fer un procés sobiranista no significa anar només en una direcció. El dret a decidir pot ser per quedar-se també.

Ens referim als independentistes.

Sempre hi haurà independentistes a Catalunya, però el que ha alterat l'equació anterior ha estat el Partit Popular, perquè la dreta espanyola ha estat una fàbrica d'independentistes. Crec que amb nosaltres, que tenim una concepció plurinacional de l'Estat, la realitat seria diferent. Jo vull treballar per això, perquè hi hagi una majoria de catalans que no se'n vulgui anar.

“Vaig mamar la política a casa. Amb 12 anys portava a l'escola la carpeta folrada amb retrats de Bakunin i Durruti”

La imatge de Pablo Iglesias abans de llançar-se a la candidatura a presidir el Govern espanyol era la d'un noi de Vallecas, de barri, amb el puny en alt i un discurs de professor universitari d'esquerres. La teva politització va venir per aquí?

Jo vaig mamar la política a casa. Tot té molt a veure amb els meus avis. Sóc nét tant per part de mare com de pare de perdedors de la Guerra Civil. El meu avi va ser un dels homes d'Indalecio Prieto durant la guerra. Va ser condemnat a mort i finalment la pena va ser commutada per 30 anys de presó. Va passar-n'hi cinc i després van patir una situació molt difícil, com bona part dels excarcerats republicans. Per part de mare, també. Sempre vaig sentir la meva àvia parlar del seu germà que van afusellar a València després de la guerra. Els meus pares van militar en la clandestinitat. El meu pare, a les Joventuts Comunistes, i la meva mare, al PCE. El meu pare va estar gairebé dos mesos a la presó amb 19 anys per repartir propaganda antifranquista. Recordo perfectament de petit anar a les manifestacions anti-OTAN de l'any 86, a Sòria, on vivien els meus pares. Després ells van participar en la fundació d'Esquerra Unida. El meu pare va ser candidat al Congrés en aquelles eleccions de l'any 86. Amb 12 anys portava a l'escola la carpeta folrada amb retrats de Bakunin i Durruti i coses d'aquestes, i després, ja a segon de BUP, em sentia més proper al “comunisme”, entre cometes. Amb alguns amics de l'institut ens afiliem a la Joventut Comunista. Allà vaig estar set o vuit anys, em vaig vincular al moviment estudiantil, i aleshores vaig fer un Erasmus a Itàlia que em va canviar molt.

Un Erasmus a Bolonya on coincideixes amb Gemma Ubasart, la líder de Podem a Catalunya.

Sí, amb la Gemma, a 'Bologna la Rossa' . Quan hi vam arribar nosaltres, el vell PCI, ara ja anomenat PDS, n'havia perdut l'alcaldia. Érem un grup d'estudiants espanyols interessats en l'autonomia italiana. L'experiència dels centres socials ocupats em va marcar. Quan vaig tornar de Bolonya, vaig participar en la creació del Moviment de Resistència Global a Madrid, exactament igual que la Gemma Ubasart a Barcelona. Vam estar junts en les mobilitzacions de Praga, vam participar en els Tutti Bianchi... En aquella època, després d'haver deixat les Joventuts Comunistes, vaig conèixer en un centre social de Madrid, El Laboratorio, Ada Colau, Jaume Asens, vaig conèixer alguns dels que avui són regidors i companys de viatge.

I després et vas ficar a Esquerra Unida, fins i tot com a assessor de Cayo Lara. Quin paper

tens allà?

Mai vaig militar a Esquerra Unida. Vaig militar a les Joventuts Comunistes fins a l'any 2000. A l'estiu de 2011, en tenir amistat amb algunes persones d'IU, com Manolo Monereo, a qui considero com un dels meus pares intel·lectuals, i amb Marga Ferré, que sabia que alguns de nosaltres havíem treballat com a assessors a l'Amèrica Llatina, ens van proposar treballar amb ells. Em van proposar fer un equip, i jo, l'única persona en la qual confiava per fer un equip solvent en això era Íñigo Errejón. Ens van contractar durant un parell de mesos, en les eleccions generals de 2011, per a la campanya electoral. I fèiem papers de comunicació per a Cayo Lara.

Escrivíeu discursos per a Cayo Lara?

No. Cayo no funcionava així, no llegia discursos. Funcionava amb fitxes, papers. No és el mateix escriure discursos a algú que informes sobre coses. Ens feia poc cas. Crec que es notava. La vinculació amb IU, encara que hi havia simpatia per la meva banda, era professional, perquè considerava que no era un espai en el qual jo voldria militar, tot i que és l'organització política que sempre vaig votar, amb la qual he simpatitzat, i amb la qual m'uneix el vincle emocional.

“Em considero marxista. Faig una lectura de Gramsci. Responc a l'arquetip d'algú que ve de l'esquerra”

Et sents còmode amb aquest passat?

És clar que sí.

No et provoca incomoditat? Ho diem perquè alguns mitjans de comunicació busquen aquesta imatge del puny aixecat i del teu passat comunista.

No és una cosa que jo hagi pretès amagar mai i, a més, és una trajectòria molt coherent. No hi ha gaires diferències. L'anàlisi que ens porta fins a Podem és el resultat d'experiències polítiques, incloent-hi aquesta, i no només no em produeix incomoditat, sinó que em sento orgullós de venir d'on vinc i de la tradició de la qual procedeix. Només cal llegir les coses que escric per percebre clarament quines són les meves referències teòriques, fins i tot les meves referències culturals i sentimentals.

Per exemple...

En termes teòrics, pot sonar una mica pretensions, però em considero marxista. Els pressupòsits teòrics i sobre comunicació de Podem són fruit d'una lectura específica de Gramsci. I en termes culturals i emocionals responc a un arquetip d'esquerres, d'algú que ve de l'esquerra.

Fa anys vas explicar una anècdota per riure del típic clixé de professor universitari, que escolta Silvio Rodríguez i Ismael Serrano i intenta lligar amb Neruda, Galeano, Benedetti...

Volia fer autocrítica. Hem de tenir capacitat de riure'ns de nosaltres mateixos. És molt difícil burlar-se de l'esquerra sense venir de l'esquerra. Hi ha un tipus de bromes que cal ser d'esquerres per entendre-les. Què és un professor d'esquerres insuportable? El 'tio' amb camisa de quadres, barba, que vol lligar-se una noia jove, li posa Silvio Rodríguez i intenta tocar-li els pits. Per entendre la càrrega d'aquest acudit, cal ser d'esquerres. Precisament, de vegades a Podem tenim un problema entre el nucli fundador i gent que hi ha arribat després, perquè a vegades no ens entenen els acudits.

“Hi ha una cosa crucial perquè nosaltres guanyem les eleccions: que no ens convertim en un partit a l’ús”

Què és Podem? En l’entrevista que et va fer Jacobo Rivero en un llibre vas dir que Podem no era un partit, en una entrevista al diari ‘Público’ vas dir que Podem era partit per imperatiu legal, [Monedero diu que Podem encara està per teoritzar](#).

Podem es va convertir en partit després de l’assemblea de Vista Alegre. Fins llavors no érem partit, no teníem ni estructura ni òrgans de partit. Ens vam convertir en un partit molt especial, amb característiques que el diferenciaven de la resta dels partits, algunes d’òbvies com els processos de primàries oberts a la resta de la ciutadania, la selecció dels òrgans directius i totes aquestes coses. Hi ha una cosa crucial perquè nosaltres guanyem les eleccions: que no ens convertim en un partit a l’ús, que fem compatible l’eficàcia, que té a veure amb el fet de tenir dispositius organitzatius durs, que funcionin bé, amb aquest element d’instrument, que Podem sigui alhora una estructura organitzada i eficaç i una eina que serveixi per assegurar el protagonisme ciutadà. Això és de vegades difícil d’aconseguir.

Et sembla que Podem té ja una estructura de quadres suficient per gestionar la cosa pública?

La clau està en el fet que nosaltres no ens vegem mai autosuficients per a això. No vull que el Govern de Podem sigui el Govern d’un partit, sinó el dels més preparats, pensant en la societat civil. Jo no crec que tingui sentit que, potser, el ministre de Justícia hagi de ser un dirigent de Podem. Potser ha de ser un jutge. Potser la ministra d’Habitatge ha de ser una activista de la PAH. Potser el ministre de Sanitat ha de ser un activista de la Marea Blanca. Hi haurà altres que hagin de tenir un perfil més polític, però a nosaltres ens sembla que la societat civil ha d’assumir el protagonisme; això ens ho creiem. L’aposta per metodologies per fer les llistes tan obertes com les que plantegem té a veure amb el fet de ser coherents en veure’ns com a instrument.

En els teus mítings de campanya, per parlar del PP i del PSOE, sovint utilitzaves el símil de la diferència entre la Coca-Cola i la Pepsi-Cola. Sembla que després de la irrupció de Ciutadans sigui una mica més difícil recórrer a aquest discurs. En el moment polític en què som, Podem sembla que no farà acords de govern amb Ciutadans ni amb el PP. Però sí que s’han establert acords amb el PSOE.

El que passa és que nosaltres hem fet que es moguin. Quan nosaltres dèiem “Us heu posat d’acord per pactar la reforma de la Constitució”, estàvem assenyalant que s’assemblaven molt. Encara més: tan preocupat està Pedro Sánchez d’haver-se mogut, d’haver arribat a acords amb Podem, que s’han embolicat en la bandera d’Espanya i ha sortit com si fos el general Patton a dir, ei, ei!, que jo en realitat no sóc tan diferent de Ciutadans i del PP. Arribar a acords amb nosaltres implica parlar de com posem fi als desnonaments sense alternativa habitacional, de mesures de regeneració contra la corrupció i de plans de rescat ciutadans. Quan el PSOE ha de cedir, ha d’assumir el nostre discurs i propostes. La prova que en realitat el discurs de la Coca-Cola i la Pepsi-Cola segueix operant és que el següent moviment que fa el PSOE és dir: “Veuen com jo no sóc tan diferent de Ciutadans i del PP? Que poso una bandera enorme per mostrar com m’he moderat?”. Nosaltres pensem que la política té a veure amb les relacions de poder. Els pactes polítics no tenen res a veure amb la cultura democràtica. Els pactes tenen a veure amb la necessitat. A Catalunya us entesteu a dir que teniu un caràcter molt propens al pacte, i el problema dels pactes no té res a veure amb el caràcter. Té a veure amb la necessitat. Convergència i Unió no han anat de la mà pel caràcter pactista de la burgesia catalana. Més els valia anar junts, i ara que aniran separats les conseqüències seran imprevisibles.

“Un front d’esquerres, com el 36, no funcionaria. El que funciona és la unitat de la gent. No la unitat de partits. No acords per dalt”

Amb Esquerra Unida, queden opcions d’un pacte previ a les eleccions espanyoles?

Cap. Zero. Fi de la citació. Zero.

...?

És veritat que hi ha gent de bones intencions, gent d’esquerres, que ens diu: “Els d’esquerres esteu sempre barallats; per què no us uniu i així serà més fàcil guanyar la dreta?”. Tots els que diuen això ho fan amb la millor intenció del món. Ho diuen de cor. Diuen: “Imagina’t Alberto Garzón i Pablo Iglesias junts”. Però això no serveix per guanyar les eleccions. Un front d’esquerres, el front popular, a molta gent l’encantaria anar-se’n al llit a la nit dient: caram, febrer del 36, una altra vegada junts. Això és genial per a certs somnis d’algunes persones d’esquerres, però electoralment no funciona, no serviria... Això és el que voldria la dreta, el PP, i el PSOE. El PSOE estaria encantat de dir: el meu rival és una coalició de partits entre Podem i Esquerra Unida. Els mitjans de comunicació no paren de preguntar per aquesta aliança. Per què ‘El País’ i ‘El Mundo’ estan ara tan preocupats perquè ens unim amb IU i amb la Unitat Popular? Amb tot el respecte, el que pensem és que s’ha demostrat que el que funciona de veritat és la unitat de la gent. No la unitat de partits. No acords per dalt. No acords entre elits. Una coalició de partits no funcionaria electoralment. Una altra cosa és que la nostra mà estigui estesa a tots aquells que vinguin de molts llocs. Jo estaré encantat que gent que ve d’IU s’incorpori al nostre projecte. Una part dels dirigents de Podem han militat en el passat a IU. Dirigents d’IU porten un any dient que ho hem fet tot malament. I ara volen pactar? Per què et vols presentar a unes eleccions amb algú que ho fa tot malament? Per què us ha anat malament a vosaltres en les autonòmiques?

Consideres que heu rebut moltes crítiques des d’una part de l’esquerra?

Tot el que hem fet nosaltres ha rebut crítiques duríssimes per part de totes les esquerres. Fins i tot en tots els diaris d’esquerres. La cara a la papereta, el discurs, tot estava malament... Nosaltres vam dissenyar un full de ruta de cara a les generals i seguirem amb aquest full de ruta. Els que en van dissenyar un altre, que siguin coherents. El que no té gaire sentit és plantejar: renunciem vosaltres al vostre nom, renunciem nosaltres al nostre i ja tenim un front d’esquerres. Ho plantegen així tot i que els hem dit per activa i per passiva que l’eix esquerra-dreta no és la clau per canviar les coses en aquest país. Si tenim projectes polítics diferents, presentem-nos amb candidatures diferents.

“Som una força política plurinacional. M’agradaria arribar a acords amb ERC, amb Compromís o amb Anova. Però amb Bildu, no”

Després de les eleccions espanyoles, com veus la possibilitat de pactar amb partits que estan a l’alça i que tampoc són de l’esquerra més clàssica, com són ERC, Anova, Compromís, Bildu?

A mi m’agradaria que amb alguns d’aquests actors poguéssim arribar a acords després de les eleccions. Nosaltres som una força política plurinacional. Partint del que per a nosaltres és innegociable i és que el logotip i el nom de Podem sigui a la papereta en tots els col·legis electorals d’Espanya, en les eleccions espanyoles a Catalunya jo sí veuria la possibilitat que Podem tingui després un guió i després d’aquest guió aparegués una altra cosa, que pogués agrupar altres sectors tant de la societat civil com altres actors polítics. Jo això no ho veuria malament. El mateix al País

Valencià, amb Compromís. El mateix a Galícia, amb sectors que tinguin a veure amb les mareas i amb Alternativa Galega de Esquerda. Si a ells els interessa. Si a ells no els interessa i entenen que volen tenir una representació pròpia i independent de qualsevol formació estatal, ho veig perfectament legítim. Amb Bildu, no. Per diferents motius. Bildu està fent un camí positiu, de normalització i de reducció de la violència, però per tal que es doni un nivell d'empatia equivalent al que tenim amb altres sectors hauria de passar molt de temps. No es donen les condicions per a això.

Segons les enquestes, tots aquests partits d'esquerres de Galícia, d'Euskadi, del País Valencià o de Catalunya poden tenir bon resultat electoral i, de fet, podrien arribar servir de suport per desbancar el PP.

En termes d'escenaris electorals, crec que bàsicament hi ha dues possibilitats. Nosaltres superem el PSOE, sent primera o segona força. O no superem el PSOE. Aquests són els grans escenaris. Un pacte entre Podem i les altres esquerres sobiranistes no dona els números ni de broma. Però aquest escenari electoral no és un escenari de Govern. Un escenari de Govern possible seria que nosaltres haguéssim de votar la investidura al Partit Socialista. Això seria duríssim per a Podem i no m'agradaria viure l'escenari posterior amb una responsabilitat política com la que tinc ara. O una altra opció és si el PSOE hagués de triar entre lliurar el Govern al PP o votar-nos la investidura a nosaltres. Aquests crec que són els escenaris fonamentals.